

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Tractatus De Brevissima Ad Perfectionem Via, hoc est De
Perenni Divinæ Voluntatis Intentione, Executione,
Apprehensione**

Družbicki, Kaspar

Coloniae, 1723

Considera III. Quid & qualis sit Dei Voluntas quoad Christum Dominum?

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55395](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55395)

bus, pro omnibus creaturis, quod tantorum operum, tam nobis utilium Deo causa fuerit. Petam ab illâ, ut etiam mei dominatum acceptare velit, mihiq̄ue imperare. Submittam me illi & in æternum in omnibus secundum omnes circumstantias soli me illi serviturum proponam.

CONSIDERA III. *Quid & qualis sit Dei Voluntas quoad Christum Dominum?*

115. I. Christus Dominus DEUS & Homo Verbum æterni Patris, unigenitusque ejusdem Filius non aliam ob causam in mundum venit, naturamque humanam induit, quàm ob solius Divinæ Voluntatis placitum. Ubi enim decrevit SS. Trinitas, homines lapsos per Verbum erigere, & redimere, statim Verbum obtulit se ad exequendum hoc decretum, reque ipsa postea tempore designato, perfecit.

Ex quo perpendam, quantæ auctoritatis sit Dei voluntas apud SS. Trinitatis Personas omnes. Quod enim Verbum reipsâ fecit, hoc fecisset Pater, hoc & Spiritus Sanctus si ita decretum in illô arcano Trinitatis concilio fuisset: imò non minus fecit Pater dando Filium, quàm Filius dando seipsum, sicut etiam non minus fecit Spiritus Sanctus descendendo ad Ecclesiam die Pentecostes.

II. Humanitas Christi Domini, seu Christi-
I16.
stus Dominus ut homo, quia ex Voluntate
Dei deputabatur ad maxima munera, ut ad ho-
minum cum Deo reconciliationem, eorum à
servitute peccati, & diaboli liberationem, ju-
stitiæ divinæ satisfactionem, promulgatio-
nem doctrinæ cælestis, & ædificationem Ec-
clesiæ, judicium vivorum & mortuorum:
ideò ad hæc obeunda, data sunt illi ab eâ-
dem Voluntate Dei, dona omnium maxima,
tanta quanta nulli creaturæ, tanta quanto-
rum creatura esse capax potuit. Dedit enim
illi donum hypostaticæ unionis, & associavit
illam naturam humanam naturæ divinæ, in
unâ Verbi personâ, fecitque Christum Dei
Filium naturalem, dedit illi personam, &
cum personâ dignitatem, sanctitatem, autho-
ritatem Dei, aliaque postmodum infinita,
quæ hanc unionem secuta sunt connaturaliter
bona omnis generis.

Ex quo colligam quàm bonum untileq;
sit, hujus divinæ voluntatis instrumentum
fieri, ut quæ tantis auxiliis instrumenta sua
instruat & ditet, quantis opus habent illa mu-
nera, ad quæ illa applicat. Cupiam ergo
magna pro Dei & cum Dei voluntate agere,
si volo magna bona & magna auxilia ab ipsa
obtinere.

III. Si autem vis habere, ô homo, vi-
I16.
vum exemplar tam efficacitatis Voluntatis di-
vinæ quàm etiam subjectionis ad illam debi-
tæ, quid hæc Voluntas in Christo egerit,
quid illi imperaverit, quomodo autem
Christus executus sit, diligenter attende.

Voluit ut persona illa dignissima Verbi incarnaretur, & naturæ humanæ corporaliter uniretur, adedò, ut sicut erat vere persona DEI, ita etiam esset verè persona hominis: omniaque munera & officia personæ humanæ obiret & suppleret. Voluit ut incarnaretur ex muliere, non ut sibi conderet naturam, ut Adæ, aut Evæ; Sed quomodo reliqui infantes concipiuntur. Voluit ut ad id uteretur quidem suâ Omnipotentiâ (præsertim quod ex Virgine esset concipiendum illud Verbum) atque Sapientiâ, attamen etiam consensum illius Virginis voluit requiri, & expectari. Voluit Matrem ejus desponsatam esse viro, ut sic videretur non miraculose, nec ex Virgine natus. Voluit ut in formâ parvuli conciperetur, & novem mensibus in viscere materno lateret, illasque angustias & tenebras & vincula naturæ, quanquam plene ratione utens, imò & DEUM intuitive cernens tanto tempore pateretur. Voluit eum peregre hyeme, in itinere, in stabulo extra diversorium exclusum, incommodissime nasci, rudibus pannis involui, in præsepio reclinari, sicque cœlo & terræ, tanti mundi Conditorem, Angelis, Pastoribus, Regibus, egregiè scilicet paludatum & instructum infantulum, vagientem, lachrymulas oculis funditantem, reptantem membris tenellis, ubera fletu poscentem, auxilii indigum, & curæ, omniaque cæterorum pusionum simplicium more obeuntem ac patientem commonstrari, & ostentari.

ostentari. O vim stupendam Divinæ voluntatis? tantum causa est imperare, tantum expressit à DEO homine; fecitque DEUS. O DEI Sapiaentia, Verbum, Fili, sicine te decet? O majestas itane convenit? O creator repertorque hominum, hoccine decet? Decet, quia Voluntas jubet. Si enim hæc imperare, decet DEI voluntatem, si, inquam, decet DEUM velle, decet & facere. O quam vivum mihi Voluntatis divinæ exequendæ exemplar; si modo is sim, qui imitari velim. Et quidni volo, tanto DEI hominis pro me exemplo?

118.

IV. Et hæc quidem in infantem DEUM, hominem Christum vix natum, potuit DEI voluntas, quò se postea protenderit, etsi, quia sat notum, nil attinet dicere, quia tamen valde utile, multum attinet cogitare. Circumcidi, offerri, redimi, fugâ neci subtrahi inter idololatrias Ægyptios nutriri, abscondi, reportari in patriam, latere ad annum 12. hinc DEI templum adire, relinquere, & contristare dulcissimam Parentem: Doctores interrogare, audire in templo; Subdi deinde Matri & Josepho per omnia ad 30. annum usque, nec ullatenus? quis aut quantum esset? se foras prodere: pœnitentium peccatorumque ritu, Joannis baptismo ablui, turbis peccatorum & publicanorum immixtum: ire in deserta, jejunare quadragessimam, cum bestiis esse, cum quo An-

geli esse indigni, fame confici, tentari; quid? etiam tractari & portari à dæmone. Ita est, nec mirare, nec causam quære, dicet enim

Matt tibi: *Sine modo sic enim oportet nos implere*

3. *omnem justitiam*, scilicet, Dei voluntatem; decuit me sic expelli, à Spiritu Sancto in de-

Joan fertum, ut tentarer: *meus cibus est, ut faciam*

4. *Voluntatem Patris mei.* Ita non erubescit, sed fatetur etiam se hæc facere jubente & cogente Dei voluntate, quam sibi non facere, nefas sit, & piaculum.

119. V. Nec opus est recensere, quæ jam secuta sunt Prædicationis labores, vigiliæ, inediæ, æstus, frigora, pluvix, itinera, orationes, lachrymæ: conversatio cum omnis generis hominibus, magnis, infimis, peccatoribus: neque meretrices aut adulteræ abjectæ; etiam se gentibus impendit, tum prædicationes, Disputationes, curationes, miracula, insidiæ, fraudes, violentiæ, invidiæ, impeditiones, lapidationes, consilia de interficiendo: tandem & vis illata cum gladiis & fustibus & armis, cum ministris & militibus, & cohortibus. Emptus sanguis venundante discipulo, 30. non amplius, argenteis, & in his omnibus causæ non amplius, quam illud:

Joan 14. *Ut cognoscat mundus quia diligo Patrem, & sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio, hæc patior.*

120. VI. Vide verò ultra duras tragædias. Faventem, tædentem, merentem, tristem illum consolationum Oceanum. Vide orantem JESUM ad eò anxie, prostratum in genua, in faciem. Vide nubem, obnuptumvé

Solem sanguineos rores guttatim stillantem; an potius vide Ocellum æterni Patris toto corpore cruentas lachrymas fundentem; Vide euntem hostibus obviam. Ah quid agis voluntas magna: jubes obviam ire, quid attinet? veniunt hostes, festinant, fat veloces pedes eorum ad effundendum sanguinem quid urges? tantisper differre placeat miseriam Christi. Nihil minus. Imò *surgite, eamus*, ait Christus, ita urgebatur. Ecce appropinquavit proditor, quanto ille festinat amplius, tanto ego urgeor magis obviam. Ad Judæ osculum scilicet fuit festinandum, ô non illa paterna, non amica, non materna sunt; proditoria, hostilia. Judæ sunt. Pro quàm dura voluntatis hujus super Christum imperia! Sed dura in illum, nobis ut mollescerent ut mansuescerent. Et ita revera factum. Sed tamen nos increduli, stulti & tardi corde ad credendum, externam speciem horremus, suavitatem internam non gustamus. At esto sint etiamnum dura, quid tum? divina sunt: Voluntatis DEI sunt, non sufficit hoc, ut fieri à nobis debeant? levioranè diabolica?

Deinde Christus illa executus est propter nos non exequemur nos eadem Christi causa? Indigna voluntas DEI, quæ fiat? Indignus Christus qui exemplo sit? quàm vereor, ne indignus ego, & illam facere, & hunc sequi. Quidquid est. Christus illà omnia executus est. Bibit calicem, bibit avidè, avarè superante etiam siti, cum

cibus ad fundum etiam, dicens, & clamans, cœlos terramque testans, *Scio*: quasi diceret: meus hæctenus cibus fuit Voluntas Dei Patris; jam sum satur hoc cibo, at potum cibus poscit, non est quod bibam, *Sitio*: præstet etiam Voluntas eadem mihi potum, en *Sitio*: Si iterum ab exordio usque ab hunc ipsum crucis & mortis epilogum decurrendum est, placet ire, modo sitim hanc extinguam. O ardorem! ô amorem! ô sitim! Divinæ voluntatis, dignam Christo, dignam Dei filio. Mi JESU illam tuo dono facsentiam, fac patiar, fac illâ crucier. Sitiam siti tua voluntatem Dei.

121. VII. Quæ tandem sequuntur, horret animus: Vincula, cædem, pugnos, raptationem, verbera, vulnera, livores, sputa, judicia, examina, alapas, falsos testes, blasphemias, accusationes, calumnias, ludibria, cum homicidis compositiones, infraque hos dejectiones, tribunalia, flagella, virgas, spinas arundinem, purpuram, genuflexiones, fellita pocula, crucem, clavos, lanceam, necem, sepulturam: Matris præsentiam & aspectum.

122. VIII. Sunt & illa præterea Divinæ voluntatis in Christum imperia, videlicet, Tringenta trium annorum spatio totum Redemptionis nostræ negotium peragere, quod uno fieri poterat momento: Ecclesiam fundare super homines. Eandem ubique gentium propagere, per rudes, vilesque ac paucos ruti-

stuculos : Doctrinam dare & spargere, omni humanæ sapientiæ oppositam, omnium studiis contrariam, communi depravatæ naturæ repugnantem : augere Ecclesiam mortibus, cladibus, detrimentis : non in doctis humanæ Sapientiæ persuasibilibusque verbis, sed per stultitiam prædicationis salvos facere credentes : in adeò paucis, in adeò vilibus externa Specie Sacramentis merita sua deponere, eorum usum, & administrationem plus quam vulgarem facere : Ecclesiam obscuritate fidei, dilatione spei, invisibilitate gratiæ, incertitudine salutis sustentare, tyrannide principium vexare, hæresibus purgare, cladibus probare, funeribus augere, & sic usque ad consummationem sæculi perseverare. Denique tantorum laborum, sudorum, dolorum, tanti Sanguinis, paucorum tantum hominum (eorum qui sine passionis fructu pereunt, comparatione) salutem, mercedem, & præmium recipere.

Quis non obstupescat, voluntatem Dei hæc imperantem, Christum hæc exequentem intuens ? O sane magnum aliquid hæc Voluntas est, quæ tantum potest, quæ tanti apud Christum est, cui se tantum Homo Deus submittit : Submittit autem ad exemplum meum vel maxime, ut ex ipso discam, Voluntatem DEI nosse, amare, æstimare, exequi, inhærerè illi, vivere illi, illi eviscerari, illi pati, illi perire, illi immori, O JESU Magister mi, fac me prout melius nosti, mancipium, jumentum Sanctissimæ
hujus

hujus DEI voluntatis. Tibi verò ô Adoranda DEI voluntas gratulor talem servum, qualis erat Christus, sed in simul rogo, ut quæ tantum in Christum potuisti, & fecisti, possis & in me, facias & in me. Siquidem non minus ego, & sum, & esse teneor, & esse pro meâ pusillitate cupio subditus subiectus, mancipatus, divinissimæ, suavissimæque tuæ potestati, ac dominationi, quàm fuit Christus Quidni igitur me captivas voluntas sancta? nunquid aliud vis à me, quàm ut servus tuus fieri velim. En volo: facito. O quàm felix ero tibi serviens!

CONSIDERA IV. *Quid sit,
& qualis Voluntas DEI
quoad nos?*

I. DEI voluntas est nobis principium
124. essendi. Essentiam enim & naturam, quàm
habet quæque creatura, habet ex DEI voluntate Quod vel ex eo patet: Quia ideo
creaturæ non sunt, nec existunt in rerum
naturâ, quia à DEO conditæ non sunt,
non sunt autem conditæ, quia condi illas
voluntas non fuit. Voluntas ergo DEI
est omnium nostrum, hoc est omnium Creaturarum Mater, quæ nos in Idæis Sapientiæ,
artiumque divinarum regulis, ac in Omnipotentia Divinâ tanquam semine latentes, in
utero suo prima concepit, eduxit, existere,
aliquidque esse ex nihilo, fecit. Voluntas
quoque divina, est velut alveus quidam,
&